

Jamison

Když jdeme vyzvednout mapu, nejen že nás Cara nepráskla, ale připravila nám trasu z města mimo silnice. Vede skrz les naproti motelu. Pová nám, že se máme vyhnout lesu na straně dálnice, protože tam jedou na ohňostroj.

Také nám řekne, kdy odjíždí autobusy, abychom věděli, kdy máme vyrazit.

Je těsně před západem slunce a mraky jsou ozářené živými odstíny růžové a fialové, ale Pevnost Caroline je temná. Zamíříme do lesa a při chůzi posloucháme, pohybujeme se pomalu. Na tom jsme se dohodli v motelu. Půjdeme pomalu, dokud nedorazíme na cestu, kterou nám Cara vyznačila. S Andrewem jdeme v tichosti, posloucháme každý zvuk kolem nás. Cikády jsou hlasité a přehlušují naše kroky.

Dojdeme k silnici a zahneme doprava, přesně jak Cara vytyčila.

Cítím se provinile, že jsme ji tam nechali. Měli jsme se aspoň rozloučit. Nebo jí nabídnout, že může jít s námi, i kdyby jen proto, abychom za sebou nezanedali slabé místo. Protože Cara přesně ví, kam míříme.

Henriin hlas mi připomene, že mám lidem věřit, a odeženu tu myšlenku pryč.

Nemusíme zastavovat, protože jsme se cestu oba naučili nazpaměť. Poslední dvě hodiny v Pevnosti Caroline jsme strávili tím, že jsme si ji procházeli, dokud jsme nebyli schopni ji přeříkat z paměti. Čím méně budeme muset zastavovat, tím lépe.

Jdeme celou noc až do rána, nohy nás bolí a trička máme promáčená potem. Slunce vyjde vysoko na oblohu a pálí, musí být aspoň čtyřicet stupňů a k tomu je hrozně vlhko, ale oba pokračujeme dál. Nezastavujeme na jídlo a šetříme vodou bez ohledu na to, jak velkou žízeň máme.

Když zajde slunce, konečně zastavíme, abychom si odpočinuli. Jsme někde v Georgii. Než jsme zastavili, viděl jsem cedule na Ludowici, South Newport a Darien. Prohlížím si autoatlas a Andrew sbírá klacky na oheň. Bude to jen rychlý oheň, abychom převarili vodu z blízké říčky, a pak ho na noc uhasíme. Nechceme na sebe ve tmě upozorňovat.

Cara zvýraznila navrhovanou trasu růžově, modré jsou objížďky, kdyby byly části cesty zablokované nebo kdybychom museli sejít z dálnice. Také načrtla oblasti, do kterých už Pevnost Caroline vyslala průzkumné skupiny hledat zásoby. Jsme těsně za nimi. Za dvacet čtyři hodin jsme ušli téměř pětadesát kilometrů.

A moje nohy o tom rozhodně vědí. Vyzuju si boty, puchýře na stranách mě pálí. Andrew položí klacky, které našel, a udělá to samé, zatímco já rozdělávám oheň.

„Myslím, že jsme za vodou,“ řeknu a pokývnu na autoatlas. „Jsme mimo jejich území.“